

[Kelm-Hansen]

på den politiske historie i forbindelse med denne støtte, så er der også på disse områder sket en udvikling, og jeg håber ikke, at det generer ministeren, når jeg minder om, at vi jo har været inde i perioder, hvor bl.a. partiet venstre overhovedet ikke ville være med til at give nogen form for støtte til frihedsbevægelserne. Den udvikling, vi har set i de mellemliggende år, har således også bevirket, at man har flyttet sig, og det mener jeg at man tilsvarende skal gøre i denne sag, så meget mere som andre lande, f.eks. Norge og Sverige, mig bekendt også har ordninger, hvor man har mulighed for en direkte økonomisk kommunikation til disse organisationer, og det spiller i sig selv en væsentlig politisk rolle for dem, så det mener jeg at vi bør se nærmere på.

Så lyttede jeg med stor interesse til, hvad hr. Stinus fra det radikale venstre sagde, og det gav i hvert fald mig en klar fornemmelse af, at der et langt stykke af vejen allerede på forhånd er markeret et politisk flertal for en række af de ting, der ligger i vort forslag. En afvikling af kulimporten så hurtigt som muligt – her er noget af det, som må undersøges i udvalget, altså om der, skal vi sige er basis for disse Kinakul, som er kommet ind i debatten her på det seneste. I hvert fald må vi sikre os, at der er realitet i en hurtig afvikling.

Hr. Stinus gav tilslutning til importafvikling og – bemærkelsesværdigt – også tilslutning til eksportafvikling. Det er rigtigt, at vores forslag ikke er helt så vidtgående, men jeg tør dog på forhånd erkende, at hvis det viser sig, at der også her er mulighed for en generel eksportafvikling, så vil socialdemokratiet absolut være til at tale med i denne sag. Det er noget, som vi må undersøge i udvalget for at se, hvad de praktiske vanskeligheder og muligheder ellers er.

Hr. Stinus var også lidt betænkelig ved ANC-situationen, men dog ikke mere, end at det kan drøftes i udvalget. Endelig var der spørgsmålet om investeringerne, hvor hr. Stinus havde nogle meget interessante betragtninger, som vi bestemt er indstillet på også at gå ind i en nærmere drøftelse af, når udvalgsarbejdet begynder. Det gælder i den forbindelse også de bemærkninger, som kom fra hr. Albrechtsen, som jo refererede til de særlige sikkerhedsregler, som jeg tror at alle medlemmer af folketinget er blevet konfron-

teret med i de seneste dage, idet vi netop har fået tilsendt udskrifterne af de pågældende love. Det er noget, som under alle omstændigheder må indgå i udvalgsarbejdet.

Jeg kunne forstå, at hr. Nør Christensen havde en lidt vanskelig opgave med den ordførertale, der skulle holdes her i dag. Jeg kan være enig med hr. Nør Christensen i afslutningen, hvor han siger, at det er forhandling, der skal til, det er en forhandlingsløsning, man skal sigte mod. Det tror jeg alle i tinget er enige om, men sådan som det har udviklet sig indtil dette øjeblik, har det altså ikke været muligt at komme igennem med nogen form for forhandlingsløsning, hvor den sorte befolkningsgruppe blev repræsenteret ved forhandlingsbordet. Derfor er det helt afgørende, at man nu følger med i det internationale pres, forstærker det internationale pres, så de ledende kræfter i det hvide mindretal i Sydafrika bliver klar over, at nu går den ikke længere, nu må man i gang med de forhandlinger, som til syvende og sidst kan skabe fred og stabilitet i området.

I den henseende er jeg fuldstændig enig i de afsluttende bemærkninger til regeringsforslaget, hvori det siges, at Danmark endnu en gang skal placere sig i forreste linje i de internationale bestræbelser på at få afskaffet apartheidsystemet i Sydafrika. Det forekommer mig, at debatten i dag i allerhøjeste grad har givet udtryk for, at dette vil være muligt, og det er vi fra socialdemokratiets side overordentlig glade for og tilfredse med.

(Kort bemærkning).

Breckmann (Fær.):

Man bliver så overbevist om menneskets retfærdighed og efter sidste ærede taler selvretfærdighed. Jeg må sige, det må føles som »a kiss of death« for udenrigsministeren, den nye, ideologiserede Uffe Ellemann-Jensen, at blive komplimeret fra socialdemokratiets side for enighed i udenrigspolitikken.

Når der bliver snakket om for lidt og for sent over for Sydafrika, så må man vist spørge: for lidt i forhold til hvad? Og for sent i forhold til en stadig politisk fremgang på det afrikanske kontinent? Eller er der en anden forklaring?

Man snakker om Sydafrika som en militærstat. Sydafrika bruger 3,9 pct. af BNP til militærudstyr imod Etiopiens 40 pct., og